

Postanowienie z dnia 19 czerwca 2008 r.

II PZ 11/08

Sędzia, który brał udział w wydaniu postanowienia odrzucającego skargę kasacyjną (art. 398⁶ § 2 k.p.c.) od wyroku objętego następnie skargą o wznowienie postępowania, nie podlega wyłączeniu od orzekania co do tej skargi na podstawie art. 48 § 3 k.p.c.

Przewodniczący SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca),
Sędziowie SN: Zbigniew Myszka, Romualda Spyt.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 czerwca 2008 r. sprawy z powództwa Ryszarda H. przeciwko Urzędowi Miasta w J.Ś. o ustalenie, wydanie świadectwa pracy, odszkodowanie oraz wynagrodzenie za pracę, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy z dnia 7 grudnia 2007 r. [...]

o d d a l i ł zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Powód Ryszard H. wniósł pozew przeciwko Urzędowi Miasta J.Ś. o ustalenie wysokości jego wynagrodzenia od 1 lipca 1981 r. do 31 grudnia 1981 r., od 1 lipca 1983 r. do 31 grudnia 1990 r., od 1 sierpnia 1991 r. do 7 stycznia 1997 r., zasądzenie wynagrodzenia od 1 września 1989 r. do 31 grudnia 1990 r., od 1 sierpnia 1991 r. do 7 stycznia 1997 r., wystawienie świadectw pracy za okres od 1 lipca 1981 r. do 31 grudnia 1981 r., od 1 lipca 1983 r. do 31 grudnia 1990 r., od 1 sierpnia 1991 r. do 7 stycznia 1997 r. oraz zasądzenie odszkodowania za opóźnione wystawienie świadectw pracy.

Wyrokiem z dnia 28 grudnia 2004 r. [...] Sąd Rejonowy w Świdnicy oddalił powództwo w zakresie: żądania zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda odszkodowania za opóźnienie w wydaniu świadectwa pracy za okres od 1 lipca 1981 r. do 31 grudnia 1981 r., odszkodowania za opóźnienie w wydaniu świadectwa pracy z

1 sierpnia 1991 r. oraz odszkodowania za opóźnienie w wydaniu świadectwa za okres zatrudnienia od 1 sierpnia 1991 r. do 7 stycznia 1997 r. - z uwagi na związanie Sądu orzekającego w tej sprawie zapadłymi wcześniej prawomocnymi rozstrzygnięciami w sprawach [...] (art. 365 § 1 k.p.c.) oraz niewykazanie, że świadectwa pracy zostały powodowi wydane po upływie kodeksowego terminu, a nadto żądania ustalenia wysokości wynagrodzenia za okres zatrudnienia w okresie od 1 stycznia 1987 r. do 31 grudnia 1990 r. - z uwagi na brak wykazania przez powoda istnienia interesu prawnego w tym zakresie (pkt I); odrzucił pozew w zakresie żądania: wydania świadectwa pracy za okres od 1 lipca 1981 r. do 31 grudnia 1981 r., wypłaty wynagrodzenia za okres od 1 września 1989 r. do 31 grudnia 1990 r., wydania świadectwa pracy za okres od 1 lipca 1983 r. do 31 grudnia 1990 r., ustalenia wysokości wynagrodzenia za okres od 1 sierpnia 1991 r. do 7 stycznia 1997 r. wypłaty wynagrodzenia za okres od 1 sierpnia 1991 r. do 6 maja 1992 r., wydania świadectwa pracy za okres od 1 sierpnia 1991 r. do 6 maja 1992 r., wydania świadectwa pracy za okres od 1 sierpnia 1991 r. do 7 stycznia 1997 r. - wobec powagi rzeczy osądzonej (pkt II); w zakresie wypłaty wynagrodzenia za okres od 7 maja 1992 r. do 7 stycznia 1997 r. przekazał sprawę do rozpoznania według właściwości Sądowi Okręgowemu w Świdnicy (pkt III); umorzył postępowanie w zakresie żądania ustalenia wysokości wynagrodzenia za okres zatrudnienia od 1 lipca 1981 r. do 31 grudnia 1981 r. oraz za okres zatrudnienia od 1 lipca 1983 r. do 31 grudnia 1986 r. - z uwagi na cofnięcie przez powoda w tym zakresie pozwu ze skutkiem prawnym i zrzeczenie się roszczenia (pkt IV); orzekł o kosztach postępowania (pkt V).

Wyrokiem z dnia 16 maja 2005 r. [...] Sąd Okręgowy w Świdnicy oddalił apelację powoda od powyższego wyroku. Postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2005 r. Sąd ten odrzucił skargę kasacyjną powoda, a jego zażalenie na powyższe postanowienie zostało oddalone przez Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 16 stycznia 2006 r.

Powód w dniu 16 sierpnia 2006 r. wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 16 maja 2005 r. [...]. Jako podstawy wznowienia powód wskazał: art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c. (oparcie wyroku na dokumencie przerobionym i podrobionym), art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. (uzyskanie wyroku za pomocą przestępstwa) oraz art. 403 § 2 k.p.c. (wykrycie nowych okoliczności faktycznych i środków dowodowych, które mogą mieć wpływ na wynik sprawy, a z których powód nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu). W uzasadnieniu skargi o wznowienie postępowania powód podniósł, że na nowe

okoliczności wynikające z różnicy pomiędzy dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych a dokumentami znajdującymi się w jego posiadaniu i wskazującymi na przerobienie tych pierwszych nie mógł się powołać wcześniej, gdyż powziął o nich wiedzę dopiero podczas zapoznawania się z aktami sprawy prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w Ś. [...]. Powód wskazał na połączenie jego akt osobowych prowadzonych przez kilku pracodawców, wyłączenie z nich istotnych dokumentów jak np. umowy o pracę z 1 lipca 1981 r., pism Urzędu Miasta i Gminy w J.Ś. z 21 kwietnia 1987 r. i 27 sierpnia 1988 r. o ustaleniu wysokości wynagrodzenia, pisma tego Urzędu z 3 marca 1992 r. i innych, chaotyczne ułożenie dokumentów w poszczególnych częściach akt osobowych, dołączenie do nich dokumentu poświadczającego nieprawdę w postaci świadectwa pracy wystawionego przez Urząd Gminy i Miasta w J.Ś. w dniu 1 sierpnia 1991 r. oraz dokumentu podrobionego w postaci świadectwa pracy wystawionego przez ten Urząd w dniu 4 czerwca 1992 r. W ocenie powoda, uzyskanie zaskarżonego wyroku za pomocą przestępstwa wynika z okoliczności, iż jego akta osobowe liczą 82 karty w sytuacji, gdy z zeznań świadków wynika, że w 1992 r. zawierały one niewiele dokumentów i pozostawały w archiwum zakładowym. Oznacza to, że w przedmiotowych aktach osobowych strona pozwana zamieściła podrobione i przerobione oraz poświadczające nieprawdę dokumenty na potrzeby toczących się procesów. Z wykorzystaniem tych akt, a w konsekwencji za pomocą przestępstwa, zapadł wyrok w sprawie [...], na którym to wyroku zostały oparte rozstrzygnięcia w sprawach [...].

Postanowieniem z dnia 20 października 2005 r. [...] umorzono zostało śledztwo w sprawie poświadczania nieprawdy przez podpisanie zaświadczenia o zatrudnieniu powoda i uzyskiwanym przez niego wynagrodzeniu w latach 1981-1986 oraz 1983-1992. Zostało ono utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 30 czerwca 2006 r. Kolejnym postanowieniem z dnia 27 czerwca 2007 r. [...] umorzono śledztwo w sprawie złośliwego naruszania praw pracowniczych przez pracowników Urzędu Gminy J.Ś. w latach 1991 - 2003 z tej przyczyny, że w trakcie toczącego się postępowania nie stwierdzono, aby akta osobowe powoda lub jego dokumentacja pracownicza zostały przerobione. Wreszcie postanowieniem z dnia 10 października 2007 r. [...] Prokuratura Rejonowa w Ś. odmówiła wszczęcia dochodzenia w sprawie poświadczania nieprawdy przez pracowników Urzędu Miasta J.Ś. wobec prawomocnego zakończenia postępowania karnego co do tego samego czynu tej samej osoby.

W takim stanie sprawy postanowieniem z dnia 7 grudnia 2007 r. Sąd Okręgowy w Świdnicy odrzucił skargę o wznowienie postępowania na podstawie art. 410 § 1 k.p.c., stwierdzając, że jakkolwiek powód powołał ustawowe podstawy wznowienia, to jednak w rzeczywistości podstawy te - już tylko w świetle samego uzasadnienia skargi - nie występują. W ocenie Sądu Okręgowego, redakcja art. 399 k.p.c. wskazuje, że instytucja wznowienia postępowania dopuszczalna jest od orzeczeń merytorycznych (wyjątek stanowi art. 399 § 2 k.p.c. w związku z art. 401¹ k.p.c.), a więc orzekających co do istoty sprawy. Wyłączone jest zatem wznowienie postępowania od postanowień, choćby miały one charakter orzeczeń kończących postępowanie w sprawie oraz zarządzeń. Nie można więc żądać wznowienia postępowania, w którym wydano orzeczenia odrzucające pozew, umarzające postępowanie, przekazujące sprawę do sądu wyższej instancji, bowiem nie rozstrzygają one sprawy co do jej istoty, ale opierają się jedynie o przesłanki formalne dotyczące postępowania w sprawie. Stąd też niedopuszczalna jest skarga o wznowienie postępowania w zakresie wymienionych wyżej orzeczeń.

Sąd Okręgowy wskazał, że powód oparł skargę o przepisy art. 403 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 k.p.c., zgodnie z którymi można żądać wznowienia na tej podstawie, że wyrok został oparty na dokumencie podrobionym lub przerobionym, został uzyskany za pomocą przestępstwa, a także w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. W ocenie Sądu Okręgowego, możliwość wznowienia postępowania z uwagi na wydanie wyroku w oparciu o dokument podrobiony lub przerobiony istnieje wtedy, gdy okoliczność fałszu materialnego lub formalnego dokumentu zostanie wykazana w toku postępowania. Zatem osoba, która powołuje się na tę okoliczność musi udowodnić, że dany dokument został podrobiony (tzn. że został sporządzony przy zachowaniu pozorów, jak gdyby pochodził od innej osoby niż ta, w imieniu której został sporządzony) lub przerobiony (tzn. że nadano mu inną treść niż pierwotna). Podstawy te nie obejmują tzw. fałszu intelektualnego, polegającego na poświadczeniu nieprawdy przez osobę, która dokument wystawiła we własnym imieniu (z własnym podpisem). Powołanie się na tę ostatnią okoliczność jest możliwe w ramach podstawy wskazanej w art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c., to jest uzyskania wyroku za pomocą przestępstwa. Z kolei z powodu przestępstwa można żądać wznowienia postępowania jedynie wówczas, gdy czyn został ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że postępowanie karne

nie może być wszczęte lub zostało umorzone z innych przyczyn niż brak dowodów. Natomiast wykrycie nowych okoliczności faktycznych stwarza tylko wówczas podstawę wznowienia postępowania, gdy odkryte zostały takie okoliczności faktyczne zaszłe poza postępowaniem sądowym, które wprawdzie istniały już przed uprawomocnieniem się wyroku, ale nie były stronie znane, a które mogły mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Z końcowego zwrotu art. 403 § 2 k.p.c. wynika przy tym, że „wykrycie” odnosi się do okoliczności i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnionych i wówczas nieujawnionych, bo stronom nieznanym.

Sąd Okręgowy stwierdził, że z treści uzasadnienia skargi w żaden sposób nie wynika, aby przywołane przez powoda podstawy skargi faktycznie istniały. Przed wszystkim Sąd nie dopatrył się, aby doszło do jakiegokolwiek podrobienia lub przerobienia akt osobowych powoda z tej przyczyny, że wskazywane przez niego zachowania upoważnionych przez stronę pozwaną do wystawiania dokumentów osób, mające polegać na owym podrabianiu lub przerabianiu dokumentów, w ogóle nie wypełniają znamion tych czynów. Dokumenty, których te zachowania miały dotyczyć, pochodzą od osób, które je wystawiły i zawierają taką treść, jaką te osoby pierwotnie w nich zawarły. Bez znaczenia jest tu okoliczność, czy treść ta odpowiada rzeczywistości stanowi rzeczy, gdyż nie jest to istotą przerobienia dokumentu.

W sprawie nie wystąpiła również przesłanka, o której mowa w art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c., gdyż brak jest prawomocnego wyroku skazującego funkcjonariuszy publicznych za przestępstwo fałszu intelektualnego oraz przestępstwo posłużenia się przerobionym dokumentem jako autentycznym w celu wprowadzenia w błąd wymiaru sprawiedliwości, na które to okoliczności powołuje się powód.

Za niezasadne przyjął wreszcie Sąd Okręgowy twierdzenia powoda, że wykrył on takie okoliczności faktyczne (omówione wyżej), które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu. Powód z racji uczestniczenia w licznych toczących się sprawach wielokrotnie miał możliwość zapoznania się z aktami tych spraw, do których dołączone były jego akta osobowe. Uznać więc należy, że podnoszone przez powoda w związku z tymi dokumentami okoliczności nie zostały wcześniej przez niego dostrzeżone, a to nie należy do podstaw przewidzianych w Kodeksie postępowania cywilnego, na podstawie których można wznowić postępowanie. Inaczej skarga o wznowienie służyłaby korygowaniu błędów popełnionych przez stronę przy prowadzeniu poprzedniej sprawy, co nie należy do jej funkcji.

Dokonując jednocześnie analizy uzasadnienia zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego, Sąd Okręgowy wskazał, że Sądy te oparły rozstrzygnięcia merytoryczne o art. 189 k.p.c., co oznacza, że dowody, które zdaniem powoda zostały przerobione lub podrobione, nie były przedmiotem ich oceny, a tym samym nie stanowiły podstawy faktycznej wydanych wyroków, stąd też nie mogą być podstawą wznowienia postępowania.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powód zarzucił: 1) nieważność postępowania wskutek uczestnictwa w jego wydaniu sędziego, który wcześniej rozpoznawał skargę kasacyjną w sprawie będącej przedmiotem skargi o wznowienie postępowania, a więc podlegającego wyłączeniu z mocy prawa na podstawie art. 48 § 3 k.p.c. oraz 2) naruszenie art. 410 k.p.c. i dokonanie przez Sąd Okręgowy merytorycznej oceny skargi o wznowienie postępowania i jej podstaw, do czego Sąd ten nie był uprawniony na tym etapie postępowania.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, zniesienie postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu zażalenia podniesiono, że w wydaniu zaskarżonego postanowienia uczestniczyła sędzia J.C., która uczestniczyła w wydaniu przez Sąd Okręgowy w Świdnicy postanowienia z dnia 16 sierpnia 2005 r., odrzucającego skargę kasacyjną od wyroku tego Sądu z dnia 16 maja 2005 r. W tym zakresie skarżący powołał się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 lipca 2004 r., SK 19/02 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 r., IV CSK 9/07.

Ponadto, w ocenie skarżącego, Sąd Okręgowy wydając postanowienie odrzucające skargę o wznowienie postępowania dokonał jej merytorycznej oceny. Przy badaniu podstawy wznowienia Sąd ten powinien ograniczyć się do ustalenia, czy podstawa wskazana w skardze odpowiada którejkolwiek z ustawowych podstaw wznowienia. Natomiast nie powinno być przedmiotem rozważań sądu, czy wskazana przyczyna wznowienia rzeczywiście istnieje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zawiera usprawiedliwionych zarzutów. W pierwszym rzędzie niezasadny jest zarzut nieważności postępowania, przy czym wydaje się, że skarżący upatruje tej nieważności w przesłance, o której stanowi art. 379 pkt 4 k.p.c.,

pomimo że zarzut jego naruszenia nie został w zażaleniu sformułowany. Zgodnie z powołanym przepisem, nieważność postępowania zachodzi między innymi wówczas, jeżeli w rozpoznaniu sprawy brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy. W ocenie skarżącego, toczące się przed Sądem Okręgowym postępowanie ze skargi o wznowienie postępowania dotknięte było nieważnością, gdyż w wydaniu zaskarżonego postanowienia brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy według art. 48 § 3 k.p.c. W myśl wskazanego unormowania, sędzia, który brał udział w wydaniu orzeczenia objętego skargą o wznowienie, nie może orzekać co do tej skargi. Skarżący reprezentuje stanowisko, że uczestniczenie w wydaniu postanowienia odrzucającego skargę kasacyjną od wyroku objętego następnie skargą o wznowienie postępowania jest braniem udziału w rozpoznaniu skargi kasacyjnej od tego wyroku. Pogląd ten nie jest trafny.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 lipca 2004 r., SK 19/02 (OTK-A 2004 nr 7, poz. 67), na który powołuje się skarżący, stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. w zakresie, w jakim przepis ten ograniczał wyłączenie sędziego z mocy ustawy tylko do spraw, w których rozstrzygnięciu sędzia brał udział w instancji bezpośrednio niższej. Inaczej rzecz ujmując, zgodnie ze standardami konstytucyjnymi wyłączeniu z mocy samej ustawy od rozpoznania sprawy w instancji wyższej powinien podlegać nie tylko sędzia, który brał udział w rozstrzygnięciu sprawy (wydaniu zaskarżonego orzeczenia) w instancji bezpośrednio niższej, ale także sędzia, który brał udział w rozstrzygnięciu sprawy w instancji jeszcze niższej (por. też uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2005 r., III CZP 97/04, OSNC 2006 nr 2, poz. 24 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2005 r., III CZ 11/05, LEX nr 232809). W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że ogólne tezy uzasadnienia powołanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego co do gwarancyjnego charakteru instytucji wyłączenia sędziego z mocy ustawy mają znaczenie także dla wykładni art. 48 § 3 k.p.c. Przepis ten zmierza do pełnej realizacji zasady, zgodnie z którą nie jest dopuszczalne rozpatrywanie przez sędziego skargi o wznowienie postępowania na wydane przez niego samego orzeczenie, choćby orzekał on co do skargi w zakresie rozpoznania apelacji od wyroku wydanego w sprawie ze skargi o wznowienie (por. wyrok z dnia 24 lipca 2006 r., I UK 12/06, OSNP 2007 nr 15-16, poz. 230). Zatem stwierdzenie, że o wznowieniu nie może orzekać sędzia, który brał udział w wydaniu orzeczenia objętego skargą oznacza, że w wypadku, gdy orzeczenie to zapadło w sprawie prowadzonej w kilku instancjach, od rozpoznawania skargi

o wznowienie wyłączeni są wszyscy sędziowie orzekający w sprawie, w której zapadło orzeczenie objęte taką skargą, w którejkolwiek instancji, przy czym orzekaniem co do skargi jest jej rozpoznawanie na każdym etapie postępowania w sprawie o wznowienie, w tym w zakresie orzekania o odrzuceniu skargi z tej przyczyny, że nie została ona oparta na ustawowej podstawie wznowienia (por. postanowienie z dnia 22 lutego 2007 r., IV CSK 9/07, LEX nr 274135 oraz z dnia 18 stycznia 2008 r., II UZ 42/07, niepublikowane).

W niniejszej sprawie skargą o wznowienie postępowania objęty był wyrok Sądu Okręgowego z dnia 16 maja 2005 r., w wydaniu którego nie brała udziału sędzia J.C. Uczestniczyła ona natomiast w wydaniu postanowienia z dnia 16 sierpnia 2005 r. odrzucającego skargę kasacyjną powoda od tego wyroku. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało jednoznacznie rozstrzygnięte, że sędzia, który uczestniczył w wydaniu wyroku zaskarżonego skargą kasacyjną nie jest wyłączony ze składu sądu drugiej instancji orzekającego o odrzuceniu skargi z powodu jej niedopuszczalności, a w konsekwencji, że art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. nie odnosi się do udziału sędziego w wydaniu orzeczenia w postępowaniu dotyczącym badania dopuszczalności skargi kasacyjnej (por. między innymi postanowienie z dnia 3 października 2001 r., V CZ 162/01, LEX nr 53082, postanowienie z dnia 22 kwietnia 2002 r., I PZ 21/02, OSNP 2004 nr 6, poz. 103, postanowienie z dnia 16 grudnia 2005 r., II PZ 45/05, OSNP 2006 nr 21-22, poz. 332). W orzeczeniach tych podkreśla się, iż odrzucenie przez sąd drugiej instancji skargi kasacyjnej (wcześniej kasacji) ze względu na jej niedopuszczalność nie jest równoznaczne z jej rozpoznaniem w znaczeniu, o jakim stanowi art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c., a więc z rozpatrywaniem jej zasadności. Jest to jedynie formalny skutek badania dopuszczalności środka zaskarżenia co do tego, czy został wniesiony przez uprawniony podmiot i w stosunku do orzeczenia, które może być zaskarżone skargą kasacyjną, czy został zachowany termin do jego wniesienia i spełnione wymagania formalne. W rezultacie kontrola zachowania wymagań formalnych skargi kasacyjnej nie może być utożsamiana z jej oceną merytoryczną. Kontrola, czy wymagania formalne skargi kasacyjnej zostały spełnione pozostaje w gestii sądu drugiej instancji i jest obowiązkiem tego sądu wynikającym z art. 398⁶ § 2 k.p.c. Stanowisko to może być w pełni odniesione do art. 48 § 3 k.p.c., tym bardziej, że odrzucenie skargi kasacyjnej wniesionej od wyroku objętego następnie skargą o wznowienie postępowania nie może być uznane za branie udziału w wydaniu tego wyroku.

Niezasadny okazał się również zarzut naruszenia art. 410 § 1 k.p.c. Przepis ten w zdaniu pierwszym stanowi, że sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisane terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie wznowienia. Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności stanął na stanowisku, że uzasadnienie przytoczonych przez skarżącego podstaw wznowienia postępowania wskazuje, iż przesłanki te w rzeczywistości nie występują, a tym samym skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia. Skarżący oceny tej nie kwestionuje, a jedynie wywodzi, iż powinna ona nastąpić w ramach merytorycznej oceny zasadności skargi, gdyż na wstępnym etapie postępowania wyłączone są rozważania w zakresie faktycznego istnienia przyczyny (podstawy) wznowienia. Pogląd ten jest błędny.

W judykaturze przyjmuje się jednolicie, że oparcie skargi na ustawowych podstawach oznacza nie tylko wskazanie podstawy określonej w art. 401-403 k.p.c., ale także przytoczenie takich okoliczności, które uzasadniałyby jej powołanie. Nie chodzi przy tym o badanie trafności powołanych podstaw wznowienia (zasadności skargi), ale o ocenę wskazanych przez skarżącego przesłanek pod kątem ich ustawowej dopuszczalności, a więc czy są to podstawy ustawowo wymienione (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1999 r., II UKN 417/98, OSNAPiUS 2000 nr 6, poz. 254). Innymi słowy, samo sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401 - 403 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi. W rezultacie skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu także wtedy, gdy wskazana w niej podstawa faktycznie nie występuje (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1999 r., II UKN 174/99, OSNAPiUS 2001 nr 4, poz. 133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PZ 65/07, niepublikowane). *A contrario*, odrzucenie skargi o wznowienie postępowania nie jest uprawnione wówczas, gdy sąd przyjmie, że podstawy wznowienia zachodzą, jednakże nie uzasadniają zmiany poczynionych ustaleń i orzeczenia objętego skargą (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2007 r., III UZ 9/07, niepublikowanym).

Z powyższych względów zażalenie podlega oddaleniu na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.

=====